

Sygn. akt II PK 16/05

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z powództwa W. .
przeciwko Zespołowi Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej w B.
o wynagrodzenie,,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2005 r.,
kasacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w W.
z dnia 28 października 2004 r., sygn. akt VII Pa .../04,

odrzuca kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. wyrokiem z dnia 28 października 2004 r. (VII Pa .../04) oddalił apelację powódki – W. W. od wyroku Sądu Rejonowego w O. – Sądu Pracy z dnia 13 lipca 2004 r. (IV P 337/04) oddalającego jej powództwo przeciwko Zespołowi Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej w B. o wynagrodzenie.

W kasacji od powyższego wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 28 października 2004 r. pełnomocnik powódki zarzucił: po pierwsze – naruszenie art. 4a ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1995 r. Nr 1, poz. 2 ze zm.), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 22 grudnia 2000 r. o zmianie ustawy o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu wynagrodzeń u przedsiębiorców

oraz o zmianie niektórych ustaw i ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 45) poprzez błędne przyjęcie, że „przewidziana – na mocy powołanych wyżej przepisów ustawy – podwyżka wynagrodzeń pracowników samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej ma dotyczyć rzekomo tylko tych pracowników, którzy zatrudnieni są w publicznych zakładach opieki zdrowotnej zatrudniających powyżej 50 osób, co w konsekwencji prowadzi w sposób oczywisty do naruszenia podstawowych zasad równości podmiotów i zakazu dyskryminacji; interpretacja taka jest niedopuszczalna w demokratycznym państwie prawnym”; po drugie – „naruszenie prawa materialnego Wspólnoty (Unii) Europejskiej i umów międzynarodowych (...), w szczególności art. 141 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (...), art. 2 ust. 2 i art. 7 Międzynarodowego Paktu Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych z dnia 16.12.1966 r. (...), art. 4 Europejskiej Karty Społecznej z 18.10.1961 r. (...) dot. prawa do godziwego wynagrodzenia (...); nawet gdyby zasady zakazu dyskryminacji i równości nie zostały wyraźnie ustanowione w Konstytucji RP (art. 32 i Kodeksie pracy (...)).” Ponadto, pełnomocnik powódki wskazał w kasacji, iż „zaskarżone orzeczenie rażąco narusza prawo (art. 393¹ § 2 k.p.c.); Sąd II instancji naruszył powołane przepisy prawa materialnego przez błędną i częściowo sprzeczną z istniejącą linią orzecznictwa SN wykładnię powołanych przepisów.” W konsekwencji, w kasacji sformułowany został wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki wykazanych w kasacji kwot wraz kosztami procesu za obie instancje oraz postępowanie kasacyjne, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja powinna czynić zadość szczególnym wymaganiom formalnym określonym w art. 393³ k.p.c., w tym – poza przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna ona zawierać także „przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), które stanowią odrębny element formalny kasacji jako pisma procesowego. Oznacza to w szczególności, że w kasacji należy wykazać (*sic!*), iż w sprawie, której ona dotyczy, bądź „występuje istotne zagadnienie prawne” (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. – a *contrario*), bądź „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących

poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie” (art. 393 § 1 pkt. 2 k.p.c. – *a contrario*), bądź też „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” albo „zachodzi nieważność postępowania” (art. 393 § 2 k.p.c.). Wnoszący kasację nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w jej treści jednego lub kilku ustawowych sformułowań, do którego lub których pragnie nawiązać, jako do „okoliczności uzasadniającej rozpoznanie kasacji”, lecz obowiązany jest do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia wskazanej lub wskazanych „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” i to w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy, której kasacja ta dotyczy. Nie spełnienie tego wymagania kasacji stanowi tzw. brak istotny i nieusuwalny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określonymu w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., a to w konsekwencji skutkować musi jej odrzuceniem. Tymczasem w kasacji w niniejszej sprawie ani w jej *petitum*, ani też w jej uzasadnieniu w ogóle nie zostały przedstawione tak określone okoliczności, które miałyby uzasadniać jej rozpoznanie. Wprawdzie w *petitum* kasacji pełnomocnik powódki wskazała, że „zaskarżone orzeczenie rażąco narusza prawo (art. 393¹ § 2 k.p.c.); Sąd II instancji naruszył powołane przepisy prawa materialnego przez błędną i częściowo sprzeczną z istniejącą linią orzecznictwa SN wykładnię powołanych przepisów”, lecz w żadnym razie nie czyni to zadość wymaganiom formalnym kasacji, skoro okolicznością uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.) jest sytuacja, w której „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” (art. 393 § 2 k.p.c.), a nie ‘rażące naruszenie prawa’.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 2 w związku z art. 393⁵ k.p.c. oraz art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) orzekł jak w sentencji..

Teza:

Nie przedstawienie w kasacji „okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), a więc nie wskazanie w niej na występujące w sprawie okoliczności, o których mowa jest w art. 393 § 1 pkt. 1 lub pkt. 2 k.p.c. (*a contrario*) względnie w art. 393 § 2 k.p.c., przesądza o odrzuceniu kasacji (art. 393⁷ § 2 w związku z art. 393⁵ k.p.c.).